

BÀI HỌC 11

ĐỨC CHÚA GIÊ-SU PHÁN “HÃY THEO TA”

CÂU GỐC: “*Nhưng chẳng chẳng theo người lạ; trái lại, nó chạy trốn, vì chẳng quen tiếng người lạ*” (Giăng 10:5).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: *Giăng 10:1-5, 16; Lu-ca 9:2; Khải huyền 14:6, 7; Lu-ca 19:1-10; Công vụ 26:11-27.*

VÀO NĂM 362 T.C., hoàng đế La Mã là Julian khởi đầu một chiến dịch mang sự thờ lạy các thần tượng và tà thần trở lại. Nhưng vào thời kỳ ấy, đạo Chúa (Cơ Đốc giáo) đã lan tràn khắp toàn đế quốc La Mã. Sê-sa Julian và các lãnh tụ các tà giáo rất đỗi lo lắng về điều này. Sê-sa nói với các lãnh đạo ấy vì sao Cơ Đốc giáo lan truyền nhanh chóng như vậy rằng, “Ta nghĩ bởi vì những người nghèo cảm thấy họ không được các thầy tu (của tà giáo) lưu tâm đến họ. Các người Ga-li-lê theo Cơ Đốc giáo nhìn thấy sự thiếu sót này. Họ bỏ lòng bỏ sức để tử tế, và rộng lượng đối với người nghèo. Những người họ giúp không chỉ nghèo về vật chất mà nghèo cả về phần tâm linh, không có Chúa (theo đạo tà giáo) nữa. Ai cũng thấy là người nghèo không được chúng ta giúp đỡ chi cả.” – Phỏng trích từ *Rodney Stark, Cities of God (Các Thành Phố Của Thiên Chúa)* (San Francisco: Harpercollins Publishers, 2006), trang 31.

Người La Mã đã tưởng và mong muốn Cơ Đốc giáo sẽ tan biến sau khi giáo chủ của họ là Giê-su Christ chết. Nhưng không ngờ một số đông người La Mã cũng tin theo đạo của Đức Chúa Giê-su. Trong lời giải thích của Sê-sa ở trên chúng ta thấy những người theo Đức Chúa Giê-su đã bày tỏ tình yêu thương của Ngài đến với những đồng bào và nhu cầu của họ.

CHÚNG NGHE TIẾNG NGƯỜI

Đọc Giảng 10:1-5, 16. Các câu này cho thấy rất quan trọng cho chúng ta là những người theo Chúa, phải có một mối tương quan tốt và yêu thương đối với những người trong cộng đồng của mình ra sao? Làm thế nào để chúng ta giúp họ nghe được tiếng của Ngài?

Lời thăm thì của một người bạn có nhiều hiệu lực mang người ta đến cùng Đức Chúa Giê-su hơn là tiếng kêu gào của một người lạ. Chúng ta phải làm bạn và chúng ta phải xứng đáng cho họ tin cậy. Từ đó Đức Chúa Giê-su, là Người Chăn Chiên hiền lành (Giăng 10:11, 14) sẽ làm việc trong lòng họ qua chúng ta. Họ sẽ nghe, biết và đi theo tiếng Ngài.

Điều quan trọng là chúng ta phải biết tiếng của Đức Chúa Giê-su trước khi chúng ta có thể giúp người khác nhận ra tiếng Ngài. Chúng ta cần có sự khôn sáng của Đức Chúa Trời để có thể biết đâu là tiếng gọi lùa của Sa-tan, và đâu là lời mời gọi tha thiết của Đức Chúa Giê-su. Chúng ta đừng quên rằng sự tranh chấp của thiện và ác (giữa Đức Chúa Trời và Sa-tan) là thật.

Tại sao Đức Chúa Giê-su lại có một mãnh lực để kéo người ta đến với Ngài? Bởi vì Đấng Christ đã hy sinh sự sống mình để chuộc mọi người cho dẫu họ chẳng xứng đáng. Chúng ta là hội thánh của Chúa, Ngài là đầu và chúng ta là thân, nên thân phải bỏ sự ích kỷ qua một bên. Thân phải lấy bản tính của một người tôi tớ phục vụ. Hội thánh phải để Ngài sống trong chúng ta thì những kẻ khác mới muốn đi theo sự kêu mời của những kẻ có Đấng Christ sống trong họ.

Là đàn chiên của Đấng Chăn Chiên Nhơn Lành, chúng ta phải cho đồng bào thấy được các nguyên tắc của mục vụ của Ngài trong đời sống mình. Phải như vậy chúng ta mới có thể kêu mời được người khác đến theo Ngài. Sự trung thực của chúng ta đối với các nguyên tắc của Chúa sẽ làm đồng bào lắng nghe chúng ta, và phá đổ mọi bức ngăn làm cản trở mối liên hệ giữa hội thánh với cộng đồng.

Cho biết những phương cách hữu ích nào để giúp cho người ta nghe được tiếng phán của Đấng Chăn Chiên?

HÃY TÌM

Hãy đọc Lu-ca 19:10; Mác 1:17; Lu-ca 9:2; và Khải huyền 14:6, 7. Các câu này cùng nói lên một điểm quan trọng nào và dạy chúng ta phải làm gì?

Một hội thánh Cơ Đốc Phục Lâm nọ đã bao năm cầu nguyện, “Chúa ôi, xin đưa nhiều người đến với hội thánh Chúa và đến cùng Ngài.” Họ tưởng như hội thánh (nhà thờ) là một thanh nam châm vĩ đại và diệu kỳ có thể thu hút người ta vào. Đúng cũng có những trường hợp mà chúng ta không làm gì cả nhưng người ta tự động bước vào nhà thờ và tìm kiếm Đức Chúa Trời.

Nhưng nếu hội thánh của bạn, từ năm nầy qua năm khác, chẳng bao giờ có được một người lạ bước qua cửa để tìm đến hội thánh bạn? Nếu bạn trung kiên cầu nguyện cho người ta đến không thôi, bạn chưa làm theo phương pháp của Đức Chúa Giê-su dạy làm thế nào để cứu linh. “Chúng ta không ngồi chờ cho những linh hồn tìm kiếm Chúa đến với chúng ta. Chúng ta phải đi tìm họ tại nơi họ ở... Có cả hằng bao nhiêu đám đông chưa bao giờ nghe biết về tin mừng cứu rỗi nếu chúng ta không mang tin mừng ấy đến cho họ.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Christ’s Object Lessons (Bài Học Chúa Dạy)*, trang 229.

Hình ảnh của sự đi tìm những con chiên về cho chuồng chiên của Chúa:

1. Người chăn chiên để 99 con chiên trong chuồng để đi ra tìm cho bằng được một con chiên đã lạc mất (đọc Ma-thi-ơ 18:10-14). Nếu một tín đồ đi lạc mất vào giữa thế gian, chúng ta phải lấy tình thương yêu mang họ trở về lại cùng Ngài. Câu Kinh Thánh này cho thấy chúng ta phải rất tích cực trong công tác mang những con chiên lạc mất trở về cùng Chúa.
 2. Bà White viết rằng, “phương pháp của Đấng Christ để mang những kẻ lạc mất không thể nào không kết quả.” (The Ministry of Healing, trang 144). Có thể nào chúng ta chỉ tìm hái những quả dễ hái gần tầm tay mình chẳng, chẳng hạn là đi cải hóa những người đã biết Chúa thuộc các hệ phái khác? Còn những trái xa và khó hái thì chúng ta có cố gắng để với tới hay không? Họ là những người hoàn toàn chưa biết Chúa, những người vô thần, Hồi giáo, Phật giáo, Ấn Độ giáo, Khổng giáo. Làm chứng đạo cho người đã tin Chúa thì dễ rồi, nhưng còn những người chưa tin Chúa thì sao?
-
-

NHỊP CẦU NỐI TIẾP

Đôi khi hội thánh tiếp cận với cộng đồng qua các chương trình sức khỏe, giáo dục, cứu trợ, v. v. “Lời làm chứng mãnh liệt nhất cho phúc âm ấy là một Cơ Đốc nhân hiền lành và yêu thương.” – Ellen G. White, *The Ministry of Healing*, trang 470.

Những cũng có những tín đồ, trong cách giao tiếp với cộng đồng, với khách viếng, họ rất biếng nhác và cầu thả. Sự cầu thả sẽ để lại một ấn tượng không hay trong lòng những người chưa biết Chúa. “Chúa không thể nào làm việc để mang những linh hồn đến lễ thật bởi vì có một số tín hữu chưa thật sự hoán cải và có những tín hữu đã biến đổi nhưng bây giờ lại nguội lạnh. Những con người không dâng hiến hết lòng cho Chúa sẽ mang đến ảnh hưởng nào cho những người mới tin? Có phải là họ sẽ làm yếu đi quyền năng của sứ mạng Đức Chúa Trời muốn người ta tiếp nhận chăng?” – Phỏng trích Ellen G. White, *Testimonies for the Church (Các Lời Chứng Cho Hội Thánh)*, bộ 6, trang 371.

Đọc Lu-ca 19:1-10. Tại sao Xa-chê thấy cần phải trèo lên cây để có thể nhìn được Đức Chúa Giê-su? Bài học thuộc linh nào chúng ta học được qua câu chuyện này?

Hãy tưởng tượng nếu đám đông những người chạy theo và chặn đường Đức Chúa Giê-su đi qua có thì giờ để ý đến Xa-chê và mở đường cho ông đến cùng Ngài? Hãy xét mình có phải là một phần của đám đông vây quanh Đức Chúa Giê-su hay không? Nếu chúng ta là đám đông ấy, chúng ta hãy để lòng mình ngập tràn tình yêu của Ngài! Chúng ta phải ý thức được tình yêu của Đức Chúa Trời có cho mình, và cố gắng hết lòng để cho những người như Xa-chê được thấy Ngài.

Khi trong nhà thờ bạn có những gương mặt mới, bạn đối với họ như thế nào? Bạn có thật sự cố gắng để trò chuyện với họ? Hay bạn làm lơ vì nghĩ rằng thế nào cũng có anh chị em khác trong nhà thờ lo việc ấy? Câu trả lời của bạn như thế nào, và bạn nghĩ mình có cần phải thay đổi không?

LỜI KÊU MỜI

Đức Chúa Giê-su và các môn đồ chữa bệnh cho người ta và hướng tư tưởng của họ về của báu nơi thiên đàng. Chúng ta cần nhớ rằng nếu chúng ta không giới thiệu Đức Chúa Trời với những người chúng ta phục vụ thì đó là một sự bất cần thuộc linh. Phương cách Đức Chúa Giê-su giảng đạo là Ngài chạm vào những nhu cầu nào họ cần. Đó là truyền giáo qua y tế. Nhưng Chúa không ngừng ở đó, Ngài không chỉ chữa bệnh thể lý của họ. Mục tiêu của Ngài là mang cho họ sự sống thiêng liêng đời đời (vĩnh cửu). Cũng có thể có những người theo Chúa và họ chẳng cần nhận lấy mục vụ y tế. Nhưng với lòng yêu thương chúng ta có cho đồng bào, chúng ta muốn mang đến cho mọi người *tất cả* những gì mà Chúa chúng ta muốn ban cho họ.

Đừng ngại và nghĩ rằng mình chỉ có thể giúp chữa bệnh phần thể xác của người ta mà mình không có tài “làm chứng về Chúa” cho họ. Một khi bạn đã biết được người mà mình giúp đỡ hay phục vụ rồi, bạn sẽ thấy có những cơ hội đến để bạn có thể nói về niềm tin của mình với họ.

Hãy nhớ, lời làm chứng của cá nhân mình là những lời chứng hùng hồn nhất. Bởi vì nó không phải là những lời giảng đạo hay dạy dỗ. Bạn không giảng, bạn chỉ kể một câu chuyện. Và chúng ta ai nấy cũng có một câu chuyện của chính cá nhân mình về những gì Đức Chúa Giê-su đã làm cho mình.

Đọc Công vụ 26:11-27. Sứ đồ Phao-lô kể lại câu chuyện tin Chúa của cá nhân mình cho Vua Ạt-ríp-ba. Chúng ta học được gì cho chính mình qua lời chứng này để có thể áp dụng khi mình làm chứng cho người khác về Đức Chúa Giê-su?

Hãy để ý câu chuyện của Phao-lô. Ông kể chuyện đời mình qua các giai đoạn. Ông đã như thế nào trước khi biết Chúa. Ông kể lại kinh nghiệm thật của mình khi tiếp nhận đạo. Phao-lô kể lại Đức Chúa Trời đã làm gì cho đời ông kể từ ngày ấy. Và cuối cùng ông kêu gọi.

Câu chuyện của chúng ta có thể không được hùng hồn như của Phao-lô. Nhưng câu chuyện riêng của bạn với Đức Chúa Giê-su là như thế nào? Bạn biết cách để chia sẻ với người khác khi có cơ hội không?

HÃY TÌM SẼ GẶP

Đọc Khải huyền 3:20; Ma-thi-ơ 7:7, 8; và Giăng 1:12. Các câu này liên hệ với nhau như thế nào? Và chúng nói gì với chúng ta về ý nghĩa của sự tìm kiếm và sẽ gặp Chúa?

Các câu này cho người ta thấy rằng chúng ta phải xin, phải tìm, và phải mở lòng để tiếp nhận Đức Chúa Giê-su. Hình ảnh của Đức Chúa Giê-su đứng trước cửa và gõ, và gõ, và chờ đợi chúng ta nghe tiếng gõ cửa của Ngài, chúng ta có mở cửa để mời Ngài vào hay không.

Ba tư tưởng này không nghịch nhau. Nhờ quyền năng của Đức Thánh Linh, Chúa làm việc trong lòng mỗi người. Ngài hướng người ta đến cùng Ngài, mà có khi người ta không biết là họ đang đến cùng Ngài. Người ta, ai cũng đi tìm một giải đáp trong cuộc đời, mà cuộc đời không mang lại cho họ. Quả là một sự hãnh diện nếu bạn là người đứng chỉ hướng đường đúng cho những người đang tìm kiếm, và giúp cho họ hiểu rằng Đức Chúa Giê-su là giải đáp, là điều mà họ đang tìm kiếm.

Thật vậy, qua bạn, mà Đức Chúa Giê-su có thể gõ cửa lòng của cuộc đời những người trong cộng đồng của bạn. Và những ai sẵn lòng mở cửa và tiếp Ngài thì sẽ nhận được ân phước mà Ngài mang đến.

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Đọc thêm Thi thiên 77:20; Ô-sê 11:4; II Cô-rinh-tô 5:11-21.

Có một người trẻ tuổi rất yêu mến Chúa và muốn làm chứng cho mọi người biết về Đức Chúa Giê-su. Nhưng anh ta có một vấn đề, ấy là anh rất ngại phải hỏi người ta họ có thật sự muốn theo Đức Chúa Giê-su hay không. Nhiều người trong nhà thờ rất ngạc nhiên khi biết vậy, bởi vì trong mọi lãnh vực, anh là một người rất hiền ngang và bạo dạn nói cho mọi người biết về niềm tin và Đấng mà mình tin. Anh thú nhận rằng, anh sợ. Anh sợ khi kêu gọi người khác hiến lòng mình cho Chúa, họ sẽ từ chối lời mời gọi của anh. Anh thường nghĩ rằng những lời làm chứng của anh không đủ cho người ta tin Chúa, và vì vậy họ sẽ không quyết định theo Chúa nếu anh hỏi họ. Các tín hữu giải thích cho anh rằng khi chúng ta làm chứng, chúng ta làm chứng về Đức Chúa Giê-su chứ không phải về bản thân mình. Chúng ta sẽ luôn luôn không là một nhân chứng vẹn toàn. Chúng ta chỉ cầu nguyện và hướng người khác đến với Đức Chúa Giê-su. Nhưng chúng ta không làm được việc của Đức Thánh Linh, là Đấng duy nhất có thể làm cho người ta quyết định theo Đức Chúa Giê-su. Chúng ta chỉ là công cụ của Đấng Christ.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Bạn nói gì với một người nếu người ấy nói rằng họ rất ngại ngừng khi kêu gọi người khác quyết định theo Đức Chúa Giê-su?
2. Lần chót có người ngoài đường, thấy nhà thờ, và tự ý bước vào nhà thờ của bạn. Hội thánh bạn có thái độ nào với người ấy?
3. Mỗi người trong lớp hãy kể lại kinh nghiệm biết Chúa và quyết định chọn Ngài của mình. Bằng cách nào câu chuyện của mỗi người có thể là một lời chứng cho người khác không?